

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 września 2013 r.,
w sprawie **M. L.**
skazanego z art.286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 13 listopada 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 marca 2012 r.,

**I. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście
bezzasadną;**

**II. zwolnić skazanego M. L. od kosztów
sądowych za postępowanie kasacyjne;**

III. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.

L., Kancelaria Adwokacka, kwotę

442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa i 80/100 złotych), w tym

23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i

wniesienie kasacji na rzecz skazanego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 marca 2012 r., oskarżony M. L. uznany został winnym tego, że w okresie od 1 do 12 lipca 2004 r., w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził J. N. do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 7 875,08 zł. w ten sposób, że przyjmował dostawy wyrobów alkoholowych z należącej do niego hurtowni, wprowadzając w błąd co do zamiaru zapłaty za dostarczony towar, w tym:

- w dniu 1 lipca 2004 r. doprowadził J. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 2585,73 zł.;
- w dniu 12 lipca 2004 r. doprowadził J. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 5289,35 zł.;
- a więc uznano oskarżonego winnym przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk. Za to przestępstwo skazano M. L. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby wynoszący 2 lata.

Wyrok ten zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego, który zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 § 1 pkt. 1 k.p.k., art. 4 k.p.k., art.5 § 2 k.p.k., art.7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na tym, iż Sąd rozstrzygnął nasuwające się wątpliwości oraz sprzeczności w zeznaniach świadków na niekorzyść oskarżonego;
- błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, gdy tymczasem prawidłowa analiza i ocena treści zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego wskazuje, że nie popełnił go.

W konkluzji obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając apelację, Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który na podstawie art. 523 § 1 i § 4 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k. podniósł zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., które stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą. W tym zakresie podniósł, że postępowanie karne co do tego samego czynu, tej samej osoby, zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w G., z dnia 1 grudnia 2006 r., w sprawie o sygnaturze akt VI K .../05.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania na mocy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Należy zwrócić uwagę, że właściwie

skonstruowanym wnioskiem powinno być żądanie umorzenia postępowania po wcześniejszym uchyleniu wyroków sądów obydwu instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w R. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. L. okazała się oczywiście bezzasadną i podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Należy zdecydowanie stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, na którą powołuje się autor kasacji.

Dla przypomnienia godzi się wskazać, że M. L. w przedmiotowej sprawie o sygnaturze akt IV K .../10, Sądu Rejonowego w W., został skazany za czyn ciągły popełniony w okresie od 1 do 12 lipca 2004 roku. Natomiast w sprawie o sygn. VI K .../05, która toczyła się przed Sądem Rejonowym w G., został skazany za czyn ciągły z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od 26 sierpnia 2004 roku do 23 września 2004 roku. Sam fakt, iż czyny te były tożsame przedmiotowo, nie oznacza automatycznie, że wystąpiła przesłanka powagi rzeczy osądzonej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że prawomocne skazanie rodzi powagę rzeczy osądzonej jedynie w takim zakresie, w jakim sąd orzekł o odpowiedzialności karnej za zachowania będące przedmiotem zarzutu. Jedynie wówczas, gdy sąd uznał, że objęte jednolitym zamiarem zachowania oskarżonego stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k., zakres powagi rzeczy osądzonej wyznaczony jest ustalonym w wyroku skazującym lub warunkowo umarzającym czasem jego popełnienia. A zatem prawomocne zakończenie postępowania karnego, którego przedmiotem był czyn ciągły, oznacza, że nie jest możliwe prowadzenie innego postępowania co do zachowań popełnionych przez sprawcę w okresie wyznaczonym przez początek pierwszego i zakończenie ostatniego zachowania składającego się na czyn ciągły (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2007 r., I KZP 15/07, OSNKW 2007, z. 7 - 8, poz. 55; z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01, OSNKW 2002, z. 1 - 2, poz. 2).

Należy podkreślić, że tego rodzaju sytuacja nie wystąpiła w przedmiotowej sprawie, czego dowodzi zwykłe porównanie ustalonych przez Sądy w obydwu

sprawach okresów czasu popełnienia tych przestępstw. W takiej sytuacji pierwsze skazanie, jako wyznaczające okres, w którym aktywizuje się przesłanka powagi rzeczy osądzonej (od 26 sierpnia 2004 r. do 23 września 2004 r.), nie stało na przeszkodzie do wydania wyroku w przedmiotowej sprawie, dotyczącej okresu od 1 do 12 lipca 2004 r.

Jednocześnie należy zauważyć, że o ile miał rację prokurator wnioskując oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej, to nie do przyjęcia jest argumentacja zawarta w pisemnej odpowiedzi na kasację. Nie wdając się w szersze rozważania, gdyż jest to zbyt proste, trzeba stwierdzić, iż błędną jest teza, jakoby powaga rzeczy osądzonej nie nastąpiła z powodu zatarcia poprzedniego skazania, które spowodowało fikcję prawną polegającą na tym, że „do popełnienia przestępstwa w ogóle nie doszło”.

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., zwalniając od nich skazanego.

O wynagrodzeniu dla obrońcy skazanego za sporządzenie i wniesienie kasacji - adwokata M. L. - rozstrzygnięto na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.